

HỒI 37 (B)

THIÊN HẠ ANH HÙNG MẠC NĂNG ĐƯƠNG

Chu Diên đứng bên cạnh nghe hai người nói nhỏ với nhau, nhin không nổi xen vào:

- Quận chúa nương nương, cô cũng thật là lăm mưu nhiều kế, ta xem có kém gì Viên Chân đâu.

Triệu Mẫn cười nói:

- Khen nịnh rồi đó.

Chu Diên đáp:

- Không phải nịnh đâu...

Bành Oánh Ngọc nói:

- Diên huynh, đừng ngắt lời quận chúa.

Chu Diên giận dữ đáp:

- Người đừng ngắt lời ta trước...

Bành Oánh Ngọc cười khi, không nói nữa, biết là nếu cãi lầy với y thì có đến một giờ cũng không đi đến đâu, chỉ bằng nhin trước là hơn. Chu Diên nói:

- Sao người không nói nữa?

Bành Oánh Ngọc đáp:

- Người bảo ta đừng ngắt lời người, thì ta không ngắt lời người chứ sao.

Chu Diên nói:

- Thế nhưng người đã ngắt lời ta rồi.

Bành Oánh Ngọc nói:

- Thế thì người cứ nói tiếp đi xem nào.

Chu Diên nói:

- Ta quên rồi, không nói tiếp được nữa.

Triệu Mẫn cười nói:

- Ta nghĩ nếu như Viên Chân chỉ mơ tưởng chức phương trượng chùa Thiếu Lâm thì việc gì phải mời anh hùng thiên hạ đến làm gì. Tà đại hiệp đã lọt vào tay y rồi, việc gì còn phải gọi quần hùng tỉ võ tranh đoạt? Vô Kỵ ca ca, nếu nói riêng về võ công, e rằng trên đời này không ai có thể bằng được chàng, việc đó Viên Chân lẽ nào lại không biết. Y chẳng thể tốt bụng đến mức sắp đặt đại hội

anh hùng, để chàng thắng tất cả thành võ lâm chí tôn, sau đó đem Tạ đại hiệp và đao Đồ Long dâng lên.

Trương Vô Kỵ, Bành Oánh Ngọc, Chu Điền ba người đều gật gù, hỏi lại:

- Thế quận chúa đoán bên trong có ngụy kế gì?

Lúc này Dương Tiêu cũng đã đến bên cạnh Trương Vô Kỵ liền chen vào:

- Tôi vẫn nghĩ rằng, gian mưu của Viên Chân nhất định không phải nhỏ...

Chu Điền nhin không nổi liền cướp lời:

- Viên Chân là đại đối đầu của bản giáo, quận chúa nương nương trước đây cũng là đại đối đầu. Viên Chân lắm mưu nhiều kế, quận chúa nương nương thì cũng lắm kế nhiều mưu, hai người cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Dương Tiêu quát lớn:

- Lại nói điên điên rồ rồ chuyện nhăng cuội nữa rồi!

Triệu Mẫn mỉm cười nói:

- Chu tiên sinh nói cũng có điểm hữu lý, nếu như tôi là Viên Chân thì sẽ mưu đồ những gì? Ô, thứ nhất tôi sẽ khuyên Không Văn phương trượng gửi anh hùng thiệp, mời anh hùng thiên hạ đến chùa Thiếu Lâm. Vị Không Văn phương trượng thâm hiểu Phật pháp vốn dĩ từ bi hòa bình, không thích đa sự nhưng tôi chỉ cần nhắc lại mối thù Không Kiến, Không Tính hai vị thần tăng, Không Văn phương trượng vì tình huynh đệ thể nào cũng bằng lòng. Kế đến, chùa Thiếu Lâm nếu như giết Tạ đại hiệp thì sẽ cùng Minh Giáo thù sâu như biển, với lực lượng một môn phái, thật cũng khó mà chống nổi với Minh Giáo toàn lực tấn công, còn như đồ lên đầu anh hùng tứ xứ, Minh Giáo không thể nào giết sạch được tất cả mấy nghìn anh hùng hào kiệt.

Mọi người đều gật gù khen phải. Triệu Mẫn nói tiếp:

- Anh hùng đại hội mở ra rồi, tôi sẽ không ra mặt chỉ sai người đem Tạ đại hiệp và đao Đồ Long ra làm mồi nhử, xúi bầy cho quần hào tàn sát lẫn nhau. Minh Giáo sẽ thành kẻ địch của quần hùng, đấu đến sau cùng, dù ai thắng ai bại, cao thủ của Minh Giáo ít ra cũng chết một nửa, nguyên khí thương tổn rất nhiều.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế. Điểm đó anh cũng đã nghĩ đến rồi, thế nhưng nghĩa phụ đối với anh ơn nặng như non, với các anh em khác có giao tình mấy mươi năm, bọn mình lẽ nào ngồi yên không cứu? Ôi, mình lên núi chưa được mấy ngày, ông ngoại đã qua đời, Viên Chân hẳn là ở trong bóng tối vỗ tay cười rồi đó.

Triệu Mẫn nói tiếp:

- Đấu đến cuối, cái danh võ công đệ nhất có lẽ sẽ vào tay Trương giáo chủ, lúc đó quần tăng Thiếu Lâm sẽ nói: Trương giáo chủ kỹ áp quần hùng, thực là

đáng kính đáng mừng, bản tự kính cần giao Tạ đại hiệp lại cho giáo chủ, xin giáo chủ lên ngọn núi sau chùa đích thân nghênh đón?. Thế là tất cả mọi người đi lên đỉnh núi, Trương giáo chủ sẽ một mình phá trận Kim Cương Phục Ma Khuyên. Nếu có người khác tiến ra tương trợ, đồng đảng của Viên Chân sẽ nói: ?Kỹ áp quần hùng là Minh Giáo Trương giáo chủ, với người khác không liên quan gì, các hạ xin đứng một bên thì hơn?. Trương giáo chủ được cái danh thiên hạ đệ nhất võ công, dầu trên mình không bị thương gì, nhưng cũng hao phí bao nhiêu nội lực thần công, làm sao địch nổi ba vị lão tăng? Kết quả Tạ đại hiệp cứu không xong, chính bản thân mình bỏ mạng giữa ba cội thương tùng. Chỉ còn lãnh nguyệt thê phong làm bạn với cái xác một đời đại hiệp Trương Vô Kỵ, chẳng cũng khéo lắm sao?

Quần hào nghe tới đây, mặt ai nấy đều biến sắc, thấy đó không phải là chuyện bịa đặt, Trương Vô Kỵ máu nóng hơn người dù có nguy hiểm gian nan thế nào không thể không cứu Tạ Tôn, nếu phải bỏ mình cũng không hối hận. Kế của Viên Chân tính đúng con người Trương Vô Kỵ, biết chàng dầu có núi đao vạc dẫu cũng nhất định nhảy vào cho bằng được.

Triệu Mẫn thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Như thế, Minh Giáo sẽ bị hủy rồi, Viên Chân sẽ sử dụng gian kế, đánh thuốc độc giết Không Văn, đem tội vạ đổ lên đầu Không Trí, chuyện đó an bài thật dễ quá, chỉ cần ngụy tạo vài chứng cứ, không thể không khiến cho tăng chúng Thiếu Lâm tin theo. Lại thêm đồng đảng nhất định suy cử, lão nhân gia sẽ thuận lý thành chương lên chức phương trượng ngay. Ngài sẽ ra lệnh cho quần hùng tấn công Minh Giáo, lấy nhiều thắng ít, gom lại giết sạch. Khi đó danh hiệu võ công đệ nhất, ngoại trừ lão nhân gia ra thì người ngoài ai dám tranh. Đao Đồ Long không xuất hiện thì không sao, nhưng nếu có tung tích trên giang hồ, anh hùng thiên hạ đều biết, chủ nhân đích thực của thanh đao đó là Viên Chân thân tăng, phương trượng chùa Thiếu Lâm. Nếu đao vào tay ai mà không dâng lên ngài e rằng có điều không hay.

Nàng nói thanh âm thật nhỏ, chỉ mấy người ở một góc lều nghe được. Nghe xong, Chu Điền giơ tay vỗ đùi một cái bốp, kêu lên:

- Đúng thế, đúng thế! Thật là gian mưu to lớn quá!

Câu nói của y oang oang, trong quảng trường có đến một nửa nghe thấy, mọi người đều quay sang nhìn vào lều của Minh Giáo.

Tư Đồ Thiên Chung hỏi:

- Gian mưu gì vậy? Nói cho lão phu nghe có được không nào?

Chu Điền đáp:

- Cái này nói ra không được. Lão tử nhất tâm khiêu khích ly gián để cho anh hùng thiên hạ tàn sát lẫn nhau, thành thế một mất một còn, nếu như ta nói ra, thì đâu có còn linh nữa?

Tư Đồ Thiên Chung cười nói:

- Hay thật, hay thật! Thế nhưng làm thế nào mà khích bác ly gián được, nói rõ cho nghe nào!

Chu Diên lớn tiếng nói:

- Thì ta trong tròng có độc kế âm mưu nhưng giả vờ nói: Đồ Long đao đang ở trong tay ta đây, người nào võ công cao cường nhất, ta sẽ giao đao Đồ Long cho...

Tư Đồ Thiên Chung kêu lên:

- Kế hay thật, mưu sâu quá! Thế rồi ra sao?

Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ hai người nhìn nhau, cùng nghĩ thầm: Con sâu rọu này với mình vô thân vô cố, nhưng giúp mình thật nhiều?.

Chu Diên lớn tiếng nói:

- Người thử nghĩ xem vì thanh đao Đồ Long mà người đời gọi là võ lâm chí tôn? kia, có ai không trở hết toàn lực để tranh đoạt? Thế là thằng điên bị thằng say giết, thằng say lại bị nhà sư giết, nhà sư bị đạo sĩ giết, đạo sĩ bị cô nương giết... ôi thôi giết đến nỗi chết nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông, ô hô ai tai, bất diệc lạc hồ!

Quần hùng nghe nói thế, ai nấy trong bụng bủn rủn, nghĩ thầm gã này tuy điên điên khùng khùng, nhưng lời nói quả thực hữu lý. Lão nhị của phái Không Động Tông Duy Hiệp nói:

- Vị Chu tiên sinh kia nói ra thật có lý. Chúng ta bụng dạ ngay thẳng không phải nói quanh co, mọi nhà mọi phái ai chẳng thèm thanh đao Đồ Long, thế nhưng vì thanh đao đó mà để đến thân bại danh liệt, thậm chí toàn phái tiêu ma, xem ra có điều quá đáng. Ta nghĩ tất cả phải tính sao cho phải, lấy võ kết bạn, hễ đến là ngừng, tuy phân thắng bại nhưng đừng để tổn thương hòa khí. Các vị nghĩ sao?

Trong chuyến lên đánh Quang Minh Đỉnh, Trương Vô Kỵ lấy đức báo oán, đã giúp y chữa nội thương súc tích bởi luyện Thất Thương Quyền mà ra, sau lại cứu y ra khỏi chùa Vạn An, thành ra kỳ này phái Không Động lên chùa Thiếu Lâm vốn đã có ý giúp đỡ Minh Giáo. Tư Đồ Thiên Chung cười nói:

- Ta xem người hình dáng cao to vậy mà lại sợ chết. Nếu không chảy máu, cũng chẳng chết người thế thì tỉ võ còn có gì đáng kể đâu.

Lão tứ của phái Không Động Thường Kính Chi nổi cáu nói:

- Muốn giết một con sâu rọu như người cần gì phải chảy máu.

Tư Đồ Thiên Chung nói:

- Ta bắt quá nói chơi cho vui, Thường tứ tiên sinh làm gì nóng nảy thế? Ai chẳng biết Thất Thương Quyền của phái Không Động giết người không thấy

máu. Không Kiến thần tăng của phái Thiếu Lâm đã chẳng chết vì Thất Thương Quyền đấy ư? Tên tửu quỷ Tư Đồ này có được bao lăm mà dám sánh với Không Kiến thần tăng?

Quần hùng ai nấy đều nghĩ: Con sâu rọu này mở mồm là chằm chọc người khác, đã đắc tội với phái Không Động lại còn nói chạm đến cả phái Thiếu Lâm. Y lẩn lộn trên giang hồ, vậy mà đến tuổi này còn chưa chết, kẻ cũng là chuyện lạ?.

Tông Duy Hiệp không thèm để ý đến y, đồng dục nói:

- Cứ như ý tại hạ, mỗi một môn phái, mỗi một bang hội, giáo môn đều cử ra hai cao thủ, chia ra tỉ thí võ nghệ. Phái nào còn lại sau cùng võ công cao hơn cả thì Tạ đại hiệp và đao Đồ Long sẽ do phái đó xử trí.

Quần hùng vỗ tay vang dậy, đều khen biện pháp đó hay hơn cả. Trương Vô Kỵ để ý các nhà sư Thiếu Lâm đứng sau lưng Không Trí, đa số đều nhú mày, xem chừng không lấy gì làm vui, biết rằng Triệu Mẫn đã đoán trúng gian mưu của Viên Chân, phá cái kế khiêu khích quần hùng tự tàn sát lẫn nhau của y. Một gã trung niên mặt trắng có bộ râu thưa tay phe phẩy quạt xếp cán vàng, thần tình thật là tiêu sái, đứng lên nói:

- Tại hạ biết rằng lời nghị luận của Tông nhị hiệp thật là xác đáng. Có điều chúng ta trong khi tỉ thí, vẫn biết rằng tới hơn thua là ngừng, thế nhưng binh khí quyền cước không có mất, nếu như lỡ tay thì cũng đành coi là tại số trời. Những người đồng môn đồng phái, bạn bè không được đi ra khiêu chiến báo thù, nếu không sẽ cứ dây dưa mãi, thế sẽ không bao giờ dứt.

Mọi người ai nấy đều nói:

- Đúng lắm, phải thế mới được.

Tư Đồ Thiên Chung lại cất tiếng eo éo nói:

- Vị huynh đài kia bề ngoài thật là tốt mã, ăn nói lại rào trước đón sau, hẳn phải là Âu Dương huynh ở đất Tương Nam, phủ Hoành Dương đấy chẳng?

Người kia cầm quạt phe phẩy mấy cái, cười nói:

- Không dám, chính mỗ đây, người khen ta một câu lại mắng ta một câu, thế kể như hòa.

Tư Đồ Thiên Chung nói:

- Âu Dương huynh cũng như ta hai đứa lang thang như ma đói ma khát, chẳng thuộc môn phái bang hội nào. Ta thích rượu, người hiếu sắc, chi bằng mình lập nên một?Tửu Sắc Phái?, hai đại cao thủ của Tửu Sắc phái cùng sống vai nhau, tranh với các cao thủ anh hùng thiên hạ được chẳng?

Mọi người ai nấy cười ha hả, thấy gã Tư Đồ Thiên Chung này liên tiếp chế riễu người này người khác, thật là vui tính, khiến cho trên quảng trường tiếng cười không dứt, bớt hẳn sự căng thẳng và gay gắt.

Bành Oánh Ngọc nói với Trương Vô Kỵ, người mặt trắng này tên là Âu Dương Mục Chi, lấy cả thầy mười hai người cơ thiếp, võ công tuy cao cường nhưng rất ít xông pha giang hồ, cả ngày chỉ vui vầy loan phượng, hưởng cái thú ôn nhu.

Âu Dương Mục Chi cười nói:

- Nếu cùng người liên thủ sáng lập môn phái, gia tài của ta e không đủ cho người uống rượu. Các vị, nói đến tỉ võ so tài, chúng ta phải cử ra vài vị tiền bối tuổi cao đức trọng, ai nấy đều kính ngưỡng làm công chứng để khỏi người nói người thắng, ta bảo ta ăn, tranh chấp lẫn nhau.

Tư Đồ Thiên Chung cười:

- Được thua không lẽ chính mình lại còn không biết? Đâu có ai cãi chày cãi cối như nhà người bao giờ?

Tông Duy Hiệp nói:

- Nếu cử ra vài vị làm chứng cũng hay, phái Thiếu Lâm là chủ, Không Trí đại sư là một người.

Tư Đồ Thiên Chung chỉ vào chiếc túi của Thuyết Bất Đắc:

- Ta đề cử Sơn Đông đại hiệp Hạ Trụ Hạ lão anh hùng.

Thuyết Bất Đắc nhắc chiếc túi lên ném về phía Tư Đồ Thiên Chung, cười nói:

- Trả người làm chứng cho người đây!

Tư Đồ Thiên Chung rút chiếc hồ lô rượu xuống, ôm lấy chiếc túi rồi cởi dây buộc ra, ngờ đâu Thuyết Bất Đắc thắt nút rất khó gỡ, dây thắt miệng túi là tơ pha với dây câu bện thành, Tư Đồ Thiên Chung dùng đủ mọi cách vẫn không thể nào cởi ra được. Thuyết Bất Đắc cười khà khà, tung mình nhảy tới, tay trái nắm lấy cái túi đưa ra sau lưng, tay phải chộp lấy, mười ngón tay vịn qua vịn lại mấy cái, nhắc trở về đằng trước, rồi quay qua quay lại trước sau vài lượt, nút thắt trên miệng túi liền bung ra. Y nghiêng túi qua một bên, Hạ Trụ liền rơi ra ngoài, Tư Đồ Thiên Chung lập tức giải huyệt cho y.

Hạ Trụ nằm trong cái túi tối om ngộp thở một hồi lâu, đột nhiên ánh sáng chói lòa, trên sân hàng ngàn cặp mắt đang chăm chú nhìn mình, hổ thẹn quá đổi, vùng lên rút đoản kiếm đeo bên mình, đâm luôn vào ngực. Tư Đồ Thiên Chung giơ tay đoạt lấy, cười nói:

- Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, Hạ đại ca việc gì mà phải vụng tính thế?

Từ trong rừng người, một gã lùn lùn mập mập lớn tiếng nói:

- Vị đại hiệp nằm trong túi kia e rằng không đủ tư cách làm công chứng, ta đề nghị Tôn lão gia tử của Trường Bạch Sơn.

Lại một người đàn bà trung niên nói:

- Hai anh em Chiết Đông song nghĩa uy chấn Giang Nam, chính trực vô tư, làm công chứng nhân là đúng hơn cả.

Quần hùng người này một câu, người kia một lời, chỉ trong chốc lát đã đề nghị đến hơn chục người, đều là những hào kiệt tương đối có tiếng tăm trên giang hồ.

Đột nhiên một lão ni cô của phái Nga Mi lạnh lùng nói:

- Suy cử công chứng nhân để làm gì? Có cũng bằng thừa thôi.

Bà ta nói không lớn tiếng lắm nhưng rõ ràng từng chữ lọt vào tai mọi người, hiển nhiên nội lực tu tập cũng đã vào bậc khá. Tư Đồ Thiên Chung cười hỏi lại:

- Thỉnh giáo sư thái, sao lại không cần người làm chứng là sao?

Ni cô kia đáp:

- Hai người đánh nhau, ai được thì sống, ai thua thì chết, có Diêm Vương làm chứng cho rồi.

Mọi người nghe mấy câu lạnh lẽo ấy không khỏi rợn người. Tư Đồ Thiên Chung nói:

- Chúng ta lấy võ để kết bạn, không có thâm cừu đại oán, việc gì ra tay phải nhất định sống chết mới thôi? Người xuất gia lấy từ bi làm đầu, lời của vị sư thái kia không sợ Phật tổ trách phạt hay sao?

Người ni cô vẫn lạnh lùng tiếp:

- Người nói với người khác lăng nhăng láo lếu thì được, chứ trước mặt đệ tử phái Nga Mi thì phải cho có qui củ.

Tư Đồ Thiên Chung cầm hồ rượu lên, rót đầy một chén cười nói:

- Chắc chắc chắc, phái Nga Mi ghê gớm quá. Người đời vẫn bảo:

Khôn ngoan chớ gheo đàn bà,

Rượu vào tôi ky ấy là ni cô.

Y vừa nói vừa giơ chén rượu để lên môi. Đột nhiên có hai tiếng vụt vụt rít lên trong không, hai hạt niêm châu bắn tới, một viên trúng ngay chén rượu, một viên trúng hồ lô, tiếp theo một viên khác nữa trúng ngay ngực y. Chỉ nghe bùng bùng bùng ba viên niêm châu nổ tung, hồ lô chén rượu lập tức vỡ tan, còn ngực Tư Đồ Thiên Chung bị khoét thành một cái lỗ lớn. Y bị sức nổ bắn văng ra sau mấy trượng, thân hình quần áo lập tức bốc lửa. Hạ Trụ vội chạy lên dập tắt nhưng Tư Đồ Thiên Chung đã chết, trên mặt vẫn còn như mỉm cười. Ba viên đạn đó bắn tới thật là thần tốc, Tư Đồ Thiên Chung đến lúc bỏ mạng cũng đâu ngờ rằng đại họa lâm đầu.

Biến cố đó xảy ra thật bất ngờ chẳng khác nào giữa trời nắng có tiếng sét, quần hùng không thiếu người kiên đa thức quảng nhưng chẳng một ai nhìn thấy loại ám khí ghê gớm ấy là cái gì. Chu Điền kêu lên:

- Ôi chao ôi là chao ôi! Ám khí gì thế nhỉ?

Dương Tiêu nói nhỏ:

- Nghe nói nước Đại Thực bên Tây Vực có người học được cách chế hỏa dược của Trung Quốc, làm ra một loại ám khí tên là Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn[4], bên trong chứa thuốc nổ, dùng lò so mạnh bắn ra. Chắc là lão ni cô này sử dụng thứ đó.

Hạ Trụ ôm cái xác cháy đen của Tư Đồ Thiên Chung, đồng dục nói:

- Vị Tư đồ huynh đệ đây tuy miệng có hay xỏ xiên khắc bạc, chẳng qua chỉ vì trời sinh tính hoạt kê, chứ tâm địa thực là nhân hậu, cả đời chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý. Hôm nay các vị anh hùng tụ tập nơi đây, liệu có ai kể ra được một hành vi ác độc nào của y chẳng?

Quần hùng ai nấy lặng thinh. Hạ Trụ chỉ vào ni cô, hậm hực nói:

- Phái Nga Mi vẫn xưng là danh môn chính phái theo con đường hiệp nghĩa, sao lại sử dụng loại ám khí độc ác đến vậy? Trong võ lâm vẫn biết ai mạnh thì được, nhưng cũng không thể bỏ qua chữ?lý?. Xin được hỏi vị sư thái kia xưng hô thế nào?

Lão ni cô đáp:

- Ta tên Tĩnh Già. Vị đại hiệp trong túi chui ra kia khoa chân múa tay để làm gì thế?

Hạ Trụ buồn bã nói:

- Họ Hạ này học nghệ chưa tinh nên để cho các ma đầu của Minh Giáo lăng nhục. Đó chẳng qua chỉ vì mình bản lĩnh chẳng bằng ai, nhưng cũng không làm tổn cái danh một đời hiệp nghĩa. Tĩnh Già sư thái, bà độc ác như thế, chẳng có lỗi với tổ sư quý phái Quách Tương Quách nữ hiệp hay sao?

Quần đệ tử phái Nga Mi nghe thấy nói đến tên huy sáng phái tổ sư đều cùng đứng phất dậy. Đôi lông mày dài của Tĩnh Già nhướng lên, quát lớn:

- Danh huy tổ sư bản phái, đâu phải để cho người bạ đâu nói đó được?

Hạ Trụ đáp:

- Đệ tử Nga Mi các người hành sự bất nghĩa làm điểm nhục tên tuổi của tổ sư. Không nói gì Quách nữ hiệp, ngay cả Diệt Tuyệt sư thái lúc sinh tiền, dẫu có ra tay tàn ác nhưng cũng chưa dùng kiếm giết người vô tội. Những kẻ lạm sát như các người mà người chưởng môn để yên không ước thúc, hừ hừ, phái Nga Mi liệu từ nay có còn chỗ đứng trên giang hồ nữa hay chẳng?

Tĩnh Già đáp:

- Người còn nói láo nửa câu nữa thì cũng sẽ không khác gì tên tử quỷ kia đâu?

Hạ Trụ nét mặt đờ đờ chính khí, oai vệ bước lên ba bước đồng dục nói:

- Người chưởng môn phái Nga Mi nếu không thanh lý môn hộ, anh hùng thiên hạ từ nay chẳng coi phái Nga Mi ra gì.

Mấy nghìn con mắt của mọi người cùng đổ về phái Nga Mi đều quay sang nhìn Chu Chỉ Nhược, chỉ thấy nàng nhìn Tĩnh Già chậm chậm gật đầu. Đùng đùng hai tiếng thật lớn, Tích Lịch Lô Hỏa Đạn trong tay Tĩnh Già bắn ra, trên ngực và dưới bụng Hạ Trụ liền thủng hai cái lỗ lớn, áo quần bén lửa ngay. Thế nhưng y cực kỳ bất khuất, tuy đã chết rồi mà vẫn đứng sừng sững, trong tay còn ôm cái xác của Tư Đồ Thiên Chung.

Quần hùng ai nấy bàng hoàng, kinh hãi đến sững sờ. Một lúc sau, mấy trăm người mới nhao nhao la ó, cùng trách mắng phái Nga Mi không ra gì. Vì Nhất Tiểu và Thuyết Bất Đắc hai người nhìn nhau, cùng gật đầu, rồi chạy ra trước thi thể Hạ Trụ, quì xuống vái lạy. Thuyết Bất Đắc nói:

- Hạ lão anh hùng, chúng tôi không biết ông anh hùng nhân nghĩa nên đã đắc tội, khiến anh em tôi thật là hổ thẹn.

Hai người giơ tay lên, bốp bốp bốp bốp mấy tiếng liền, mỗi người tự vả cho mình mấy cái, hai bên má liền sưng tấy lên. Hai người dập tắt lửa trên hai cái xác, ôm về lều của Minh Giáo.

Trương Vô Kỵ thấy Chu Chỉ Nhược đột nhiên biến thành tàn nhẫn như thế, trong lòng không khỏi hoang mang.

Trong tiếng hò la của mọi người, Chu Chỉ Nhược ghé tai nói nhỏ với Tống Thanh Thụ mấy câu. Tống Thanh Thụ gật đầu, chậm rãi bước ra giữa khu đất, đồng dục nói:

- Hôm nay quần hùng tụ tập nơi đây, chẳng phải là đến để ngâm thơ uống rượu, gảy đàn dạo nhạc, bình luận văn chương câu đối. Nếu đã sử dụng binh khí quyền cước, không thể nào không có kẻ chết người bị thương. Vì Hạ lão anh hùng kia mới nói, Tư Đồ tiên sinh trước nay không làm điều gì xấu, oán trách Tĩnh Già sư thái của bản phái lạm sát người vô tội. Các vị anh hùng nghe thế đều nhao nhao phụ họa, dường như có chiều không bằng lòng. Vậy kẻ này thử hỏi một câu: chúng ta hôm nay tỉ võ tranh tài, liệu có cần phải tra xét trước xem kẻ đó hành vi phạm đức ra sao không? Nếu là kẻ đại thánh đại hiền thì tuyệt nhiên không thể giết hại, còn kẻ cùng hung cực ác thì lúc ấy cứ thẳng tay chẳng?

Quần hùng ai nấy bị chặn họng, đều cảm thấy y nói không phải là không có lý. Tống Thanh Thụ lại tiếp:

- Nếu nói thanh đao Đồ Long kia phải là người có đức mới được giữ, chúng mình việc gì phải tỉ võ so tài làm gì nữa? Chi bằng tất cả cùng đi Sơn Đông, đến

Khúc Phụ thăm văn miếu bậc Đại Thành Tiên Thánh Khổng Phu Tử, cung thỉnh con cháu bậc thánh nhân ra nhận cho xong. Còn như nói đến chữ? võ? thì khi so tài chỉ nói đến chết sống thắng bại, chứ nói gì đến đối phương? vô tội? hay? hữu tội??

Trong đám người lập tức có kẻ tiếp lời:

- Đúng thế! Đạo thương không có mắt, chúng ta đã nói trước là không được đi tìm nhau để trả thù.

Du Liên Châu và Ân Lê Đình nghe giọng Tống Thanh Thư càng lúc càng giống, có điều y mặt đầy râu ria, lại mở miệng ra là? bản phái, bản phái?, hiển nhiên là nam đệ tử của phái Nga Mi, trong bụng không khỏi thắc mắc. Du Liên Châu đứng lên hỏi:

- Thịnh giáo tôn tính đại danh các hạ là gì?

Tống Thanh Thư thấy nhị sư thúc, xưa nay vốn sợ ông ta nên trong lòng không khỏi hoảng hốt, chết điếng một hồi mới ấp úng:

- Kẻ hậu bối vô danh, chẳng dám phiền Du nhị hiệp hỏi đến.

Du Liên Châu gay gắt nói:

- Các hạ luôn luôn nói đến? tỉ võ so tài?, hẳn là võ nghệ phải có tài ba hơn người. Sư phụ ta lúc trẻ đã chịu đại ân từ Quách nữ hiệp của quý phái cho nên nghiêm huấn rằng đệ tử Võ Đương không được động thủ với đệ tử phái Nga Mi. Tại hạ muốn hỏi cho rõ ràng, các hạ có thực là đệ tử phái Nga Mi chăng, họ gì tên gì? Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, có điều gì mà phải dấu diếm?

Chu Chỉ Nhược thấy nhẹ chiếc phát trần nói:

- Du nhị hiệp, bản tọa[5] cũng chẳng cần phải dấu ông làm gì. Người này là phu quân của bản tọa, họ Tống tên Thanh Thư, vốn gốc từ phái Võ Đương, nay đã chuyển sang gia nhập môn hạ phái Nga Mi. Du nhị hiệp muốn gì thì cứ việc nói chuyện với ta là xong.

Nàng nói mấy câu đó giọng trong trẻo lạnh lùng, nghe như tiếng băng chạm nhau, gió thổi khánh ngọc, lại thêm dung mạo xinh đẹp, tay cầm phát trần phe phẩy như một nàng tiên, mấy nghìn hào kiệt trên quảng trường không ai nói một lời, lặng yên chú tâm lắng nghe.

Tống Thanh Thư giơ tay xoa mặt một cái, bóc hết các chất hóa trang và râu ria đi, sửa lại áo quần, lập tức thành ra một thanh niên anh tuấn mặt như quan ngọc ngay. Quần hùng vừa nhìn thấy thế, ai nấy khen thắm: ?Quả là một đôi đẹp như thần tiên?.

Du Liên Châu nghĩ đến tội y giết Mạc Thanh Cốc, lửa giận bốc lên bùng bùng, thế nhưng ông tính vốn thâm trầm, gần đây tuổi đã lớn, trình độ tu tập càng cao, tuy trong lòng cuồng nộ nhưng trên mặt vẫn bình thản đưa đôi mắt

sáng như điện lướt qua mặt đũa phản đồ. Tống Thanh Thu trong lòng hồ thẹn, vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Ngoại tử thoát ly phái Võ Đương, gia nhập phái Nga Mi, hôm nay chính thức công bố trước mặt chư vị anh hùng. Du nhị hiệp, Trương chân nhân nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ, không cho đệ tử đối địch với bản phái, đó là nghĩa khí của lão nhân gia, nhưng cũng là chỗ sáng suốt của người muốn bảo toàn uy danh cho phái Võ Đương đó.

Ân Lê Đình nghe thế không còn nhịn nổi, nhảy vọt ra, chỉ mặt Chu Chỉ Nhược nói:

- Chu cô nương, cô lúc nhỏ gặp nguy nan được sư phụ ta ra tay cứu giúp, tiến dẫn vào làm môn hạ phái Nga Mi. Dẫu rằng sư phụ ta làm ơn chẳng mong ai phải báo đáp, nhưng cô nương trong lời ăn tiếng nói hôm nay có ý ám chỉ phái Võ Đương chỉ có hư danh, kém xa các vị nữ hiệp phái Nga Mi, thế đó...cô... cô chẳng phải là bạc bẽo với sư phụ ta ư?

Chu Chỉ Nhược cười nhạt, nói:

- Võ Đương chư hiệp uy chấn giang hồ, người nào chả có chân tài thực học. Tống đại hiệp lại là bố chồng tôi, bản tọa lẽ nào lại dám bảo các vị chỉ có hư danh? Còn như Võ Đương, Nga Mi hai phái phái nào cũng có sở truyền, sở học, khó mà nói bên nào cao, bên nào thấp được. Năm xưa Quách tổ sư bản phái có ơn với Trương chân nhân, Trương chân nhân sau này lại có ơn với bản tọa, hai bên qua lại, chúng ta chẳng bên nào nợ bên nào một món ân tình. Du nhị hiệp, Ân lục hiệp, cái qui củ đệ tử Võ Đương không được động thủ với đệ tử Nga Mi, chúng ta từ nay bỏ đi là xong.

Trong những căn lều nơi quảng trường, quần hùng nghe thấy thế đều xôn xao bàn tán, đều nói:

- Vị chưởng môn trẻ tuổi này xem ra bạo mồm bạo miệng quá, nghe cô ta nói thì ý dường như cho rằng phái Nga Mi thế nào cũng hơn phái Võ Đương. Du nhị hiệp nội ngoại công đều đã đạt đến mức thượng thừa, trên đời hiện nay rất ít ai có thể là địch thủ của ông ta. Chẳng lẽ phái Nga Mi chỉ y vào một món ám khí độc địa mà đã mong độc bá giang hồ hay sao?

Ân Lê Đình tâm thần kích động, nghĩ đến cái chết thê thảm của thất sư đệ Mạc Thanh Cốc, nhịn không nổi nước mắt ứa ra, kêu lên:

- Thanh Thu... Thanh Thu! Người... người sao lại giết chết... thất thúc...

Hai tiếng? thất thúc? vừa ra khỏi miệng đột nhiên ông khóc òa lên. Quần hùng ai nấy ngơ ngác, thấy thật lạ lùng: Ân lục hiệp của phái Võ Đương thanh danh lớn lao đến thế, sao lại khóc rống lên trước mặt mọi người là thế nào?? Du Liên Châu tiến lên nắm cánh tay sư đệ, lớn tiếng nói:

- Tất cả anh hùng thiên hạ nghe đây, phái Võ Đương chẳng may có một đũa đệ tử phản nghịch Tổng Thanh Thư. Thất sư đệ của tại hạ Mạc Thanh Cốc, đã bị tên nghịch đồ...

Đột nhiên có hai tiếng vút vút rít lên trong không khí, hai viên Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn nhắm ngay ngực Du Liên Châu bắn tới. Trương Vô Kỵ kêu lên?Ồi chà?, đang toan vọt lên cứu viện nhưng viên đạn đó bay nhanh quá, vừa bắn ra đã tới ngay, chàng vốn không nghĩ rằng phái Nga Mi lại dám tấn công trộm như thế, thân pháp tuy nhanh, nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Việc đó xảy ra ngoài dự liệu của Du Liên Châu, nếu như ông nghiêng mình tránh né, hai viên lôi hỏa đạn ắt trúng các đệ tử Cái Bang. Ông nghĩ hai viên đạn này dùng để đối phó với mình, cốt giết người bịt miệng, để ông khỏi công khai nói cho mọi người nghe cái tội giết chú phẫn cha của Tổng Thanh Thư, nên không muốn hại người vô tội. Ý nghĩ vừa nảy ra thì hai viên đạn trước sau đã đến trước mặt, song chưởng của Du Liên Châu liền lật lên, sử dụng chiêu Vân Thủ trong thái cực quyền, hai bàn tay mềm mại đến cực điểm tưởng như không còn gì nữa nhẹ nhàng hóa giải kinh lực của hai viên Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn. Chỉ thấy song chưởng của ông ngửa lên trời, giữ ngay trước ngực, hai viên Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn vẫn quay tít ở trong lòng bàn tay.

Tất cả mọi người đứng vụt dậy, mấy nghìn đôi mắt đổ dồn vào hai tay ông ta, trái tim ai cũng như ngừng đập, chỉ sợ hai viên đạn này nổ tung lúc nào không biết.

Nhu kinh của thái cực quyền là công phu chí nhu trong võ học, đúng như là?một chiếc lông cũng không thêm vào được, một con ruồi cũng không đậu lên được[6], tưởng như dính chặt[7] mà rỗng không, vừa cuộn vào lại duỗi ra ngay, hình mao như người già mà thắng được người trẻ, đạt tới chỗ không ai hơn được mình?[8].

Du Liên Châu những năm gần đây cần tu khổ luyện, đã thâm đắc chân truyền của Trương Tam Phong, vừa rồi thấy Tư Đồ Thiên Chung và Hạ Trụ chết vì lôi hỏa đạn, biết rằng loại ám khí này đựng vào đâu là nổ liền, thật là lợi hại, không còn cách nào khác hơn đành phải giờ bình sinh tuyệt học ra đỡ, quả nhiên nhu có thể khắc cương, hai viên đạn bị nhu kinh nơi lòng bàn tay ông ta giữ lại, chẳng khác gì bị rơi vào một khối dẻo, chỉ còn nước quay tít nhưng không nổ được.

Lại nghe tách tách hai tiếng nữa, phái Nga Mi lại bắn ra thêm hai viên lôi hỏa đạn nữa. Ân Lê Đình đứng bên cạnh sư huynh, lập tức giơ song chưởng ra, đón lấy hai viên đạn, đợi đến khi lòng bàn tay sắp sửa bắt được ám khí mới sử dụng thức Lãm Tước Vĩ (nắm đuôi chim sẻ), ghi lấy hai viên đạn, sử dụng thế Kim Kê Độc Lập, chân trái dưới đất, chân phải co lên, toàn thân xoay tít chẳng khác gì một con quay.

Ông tinh thông kiếm thuật, công phu thái cực quyền so với sư huynh thì không thâm hậu bằng, thấy Du Liên Châu đón hai viên lôi hỏa đạn rất tổn hơi

sức, chưởng lực chỉ hơi lệch một tí là loại ám khí độc địa kia nổ tung ngay. Ông toàn thân quay tít, hai tay giữ hờ hai viên đạn, trong không trung xoay mấy vòng đã hóa giải được kinh lực bắn tới. Du Liên Châu dùng chưởng tâm hóa giải kinh, Ân Lê Đình ở trên không hóa giải kinh, tuy về phương diện võ công thì kém một mức nhưng nhìn từ ngoài vào, thân pháp của ông trông đẹp mắt hơn. Ông xoay đến hơn ba mươi vòng thì chung quanh bốn phương tám hướng tiếng khen vang dậy, sức của lôi hỏa đạn cũng hết rồi.

Ngờ đâu nghe tách tách mấy tiếng nữa, lại thêm tám viên lôi hỏa đạn bắn tới. Du Liên Châu và Ân Lê Đình cùng quát lên một tiếng, ném luôn mấy viên ám khí đang giữ trong tay ra. Đệ tử phái Võ Đương luyện một môn tuyệt kỹ gọi là tiếp khí đả khí, đón lấy ám khí của địch thủ rồi ném trả lại, có thể dùng một đỡ hai hay dùng hai chống ba. Hai người ném trả lại bốn viên Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn, viên nọ đụng viên kia, trúng cả tám viên ám khí của địch bắn tới. Trên khu đất tiếng bùng bùng điếc cả tai, khói đen mù mịt, ai nấy mũi người thấy mùi diêm sinh thuốc pháo.

Du Ân hai người ném lôi hỏa đạn ra rồi, lập tức tung mình nhảy vọt về sau, lùi xa hơn mười trượng để phòng phái Nga Mi bắn liên châu tiếp theo khiến hai người khó có thể chống đỡ.

Quần hùng thấy lôi hỏa đạn lợi hại như thế đều thất sắc, nghĩ thầm trên đời ngoài hai cao thủ phái Võ Đương ra, ít người có thể đón được, tuy người có khinh công thật giỏi có thể né tránh nhưng nếu người ném ra dùng thủ pháp? Mãn Thiên Hoa Vũ?, dùng viên nọ bắn vào viên kia cho phát nổ thì dù thân pháp có nhanh đến thế nào cũng không sao tránh được.

Trong căn lều của phái Hoa Sơn một người cao to đứng lên, đồng đạc nói:

- Phái Nga Mi muốn tỉ võ với người khác lại lấy cái trò ỷ nhiều thắng ít hay sao?

Người này chính là một trong hai ông già của phái Hoa Sơn năm xưa trên đỉnh Quang Minh đã liên thủ với vợ chồng Hà Thái Xung để đấu với Trương Vô Kỵ.

Tĩnh Già của phái Nga Mi liền nói:

- Đạo võ công thiên biến vạn hóa, ai mạnh thì thắng ai yếu thì thua. Chúng ta có phải bọn hủ nho đâu mà việc gì cũng phải giữ qui củ đạo lý ra, trên đời này làm gì có lăm lẽ luật đến thế?

Mọi người thấy phái Nga Mi tuy phần lớn là đàn bà, nhưng bất chấp lý lẽ so ra còn ngang ngược hơn cả đàn ông. Ông già cao của phái Hoa Sơn cãi nhau với họ nhưng không dám đến gần, chỉ đứng trong lều của mình, ở xa xa nói chõ ra, sợ họ sử dụng môn ám khí độc địa Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn bắn tới.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: ?Chỉ Nhược lấy Tống sư ca không phải thực tâm muốn thế, nhớ đến hôm nào mình cùng nàng lưu lạc nơi biển khơi, sống chung

trên hoang đảo thân ái biết là chừng nào? Hai người đã thề non hẹn biển, không bao giờ phụ phàng nhau, lời còn văng vẳng bên tai, lẽ nào lại một buổi mà dứt tuyệt? Chẳng qua cũng vì mình đối với nàng chẳng ra gì. Ai đời ngay giữa ngày hai bên làm lễ tơ hồng, nhà đầy tân khách, nắm tay Mẫn muội bỏ đi. Chỉ Nhược là chương môn của một phái, cái thân thiên kim, ta lại làm nhục coi thường nàng đến thế, làm gì nàng chẳng oán hận? Hôm nay phái Nga Mi làm điều ngang ngược trái lẽ, cũng là từ chính ta mà ra?.

Chàng trong lòng càng lúc càng thấy bất an nên từ trong lều đi ra, đến trước phái Nga Mi nói với Chu Chỉ Nhược:

- Chỉ Nhược, mọi việc đều do tôi đối với em không ra gì. Còn việc Tổng sư ca giết chết Mạc sư thúc thế nào cũng phải giải quyết cho xong. Tôi mong Tổng sư ca hãy theo Du nhị bá, Ân lực thúc quay về núi Võ Đang chịu tội với Tổng sư bá là hơn cả.

Chu Chỉ Nhược cười khẩy nói:

- Trương giáo chủ, trước đây ta vẫn tưởng giáo chủ là người đàng hoàng, chỉ vì hành sự hồ đồ mà thôi, không ngờ lại là kẻ tiểu nhân hèn hạ. Đại trượng phu đã làm thì phải chịu, giáo chủ giết hại Mạc thất hiệp, tại sao lại đổ tội lên đầu ngoại tử là sao?

Trương Vô Kỵ choáng váng nói:

- Em... em bảo tôi giết Mạc thất thúc ư?... Làm gì... làm gì có chuyện ấy được?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Việc giết Mạc thất hiệp tất cả đều do phủ Nhữ Dương Vương của triều đình sắp đặt, sao giáo chủ không gọi cô ta ra cùng tất cả anh hùng thiên hạ đối chất?

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: Mẫn muội đắc tội với sáu đại môn phái, trên khu đất này kẻ thù e rằng so với nghĩa phụ ta còn đông hơn, làm sao có thể để nàng xuất hiện được? Chỉ Nhược bắt được cái thóp đó, nên giữ giọng vu hãm ta và Mẫn muội. Ôi, trăm điều nghìn chuyện cũng chỉ vì hôm làm lễ cưới ta bỏ nàng mà đi?.

Chàng bậm môi nghiến răng, quay mình trở về. Bỗng nghe từ phái Nga Mi có tiếng người nói lớn:

- Có ngờ đâu Trương giáo chủ của Minh Giáo lại hèn hạ nhút nhát đến thế, thấy Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn lợi hại liền cụp đuôi bỏ chạy ngay.

Trương Vô Kỵ dừng bước nhưng không quay đầu lại, nghĩ thầm: Ta cũng chẳng cần xem ai là người nói câu đó, phái Nga Mi đâu có làm nhục ta cách nào, cũng chẳng qua để trả đũa đấy thôi?.

Chỉ nghe đằng sau tiếng cười càng lúc càng vang lên, Trương Vô Kỵ làm như không nghe thấy, lầm lũi đi về lều của mình.

Dương Tiêu cười khẩy nói:

- Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn chẳng qua chỉ là trò lật vạt, có đáng gì? Nhị hiệp phái Võ Đương đã không coi vào đâu thì làm được gì với người đích truyền của môn phái là Trương giáo chủ? Phái Nga Mi các người có thứ khí giới đó đã hùm hùm hổ hổ, vậy cho các người xem khí giới của Minh Giáo chúng ta.

Y giơ tay phất một cái, một tiêu đồng mặc áo trắng hai tay bung lên một cái giá gỗ, trên đó cắm đến trên một chục lá cờ nhỏ đủ màu. Dương Tiêu rút một lá cờ trắng, vung tay một cái, lá cờ đã bay ra giữa quảng trường, cắm ngay xuống đất.

Quần hùng thấy lá cờ đó cả cán cũng chỉ dài chưa đầy hai thước, trên thêu một ngọn lửa dầu hiệu của Minh Giáo, không biết y định làm gì. Ngay lúc đó, đằng sau Dương Tiêu một người ném lên trên trời một mũi tên lửa, mũi tên lên đến lưng chừng nổ tung ra thành một đám khói trắng.

Chỉ thấy tiếng chân rầm rập, một đội giáo chúng Minh Giáo, đầu chít khăn trắng, chạy vào trong sân, tất cả năm trăm người, người nào cũng tay cầm cung tên lấp ló, nghe tiếng vút vút, năm trăm mũi tên bắn vào thành một vòng tròn bao quanh lá cờ trắng, chính là đội Nhuệ Kim Kỳ do Ngô Kinh Thảo chỉ huy.

Mọi người chưa kịp reo hò, giáo chúng Nhuệ Kim Kỳ đã rút phất tiêu thương đeo sau lưng, tiến lên chừng mười bước, vung tay ném vào, năm trăm chiếc lao cắm thành một vòng bên trong các mũi tên. Những người đó lại tiến lên mười bước nữa, rút đoản phủ đeo ở hông, chỉ thấy ánh chớp lấp loáng, năm trăm chiếc búa ngắn phóng vọt ra, cắm xuống đất, xếp thành một vòng nữa.

Đoản phủ, tiêu thương, trường tiễn làm thành ba vòng tròn, không hỗn loạn chút nào. Dầu cho người võ công cao siêu đến đâu mà bị một ngàn năm trăm món binh khí này giáp công thì chỉ chớp mắt cũng thành một đồng thịt nát.

Thì ra năm xưa Nhuệ Kim Kỳ ác chiến với phái Nga Mi ở Tây Vực tổn thất rất nặng, chính chưởng kỳ sứ Trang Tranh cũng chết vì Ỡ Thiên kiếm của Diệt Tuyệt sư thái. Về sau họ từ cái kinh nghiệm đau đớn ấy nghĩ ra một trận thế cực kỳ kiên cố. Mấy năm nay thế của Minh Giáo càng ngày càng thịnh, Ngũ Hành Kỳ vì thế càng ngày càng đông, riêng Nhuệ Kim Kỳ có đến trên hai vạn người. Năm trăm người vừa phóng lao, ném búa, bắn tên kia là những người tinh nhuệ nhất tuyển trong hai vạn người đó, võ công vốn đã có căn bản, lại được huấn luyện kỹ càng trong hơn một năm qua, thành một đội ra trận chiến đấu chung cũng được mà hoạt động một mình cũng được.

Quần hùng nhìn nhau thất sắc, ai nấy nghĩ thầm: Lá cờ trắng của Dương tả sứ Minh Giáo ném vào đâu thì một ngàn năm trăm món binh khí cũng đi theo tới đó. Tích Lịch Lôi Hỏa Đạn của phái Nga Mi tuy có ghê gớm thật nhưng giết người cũng có hạn, bắn ra mười viên, dầu viên nào cũng trúng thì cũng chỉ giết được mười người, làm sao sánh được với Nhuệ Kim Kỳ của Minh Giáo??

Có người lại nghĩ thêm: Nếu như Minh Giáo đột nhiên trở mặt, gom tất cả chúng ta lại tiêu diệt thì làm sao đây? Hôm nay những người phó hội tuy võ công đều cao cường, nhưng cũng chỉ là một bọn ô hợp, không làm sao đối phó được với các đội quân tinh nhuệ của Minh Giáo huấn luyện đã lâu, chỉ huy nói đâu làm đó?. Quân hùng trong bụng nom nớp không yên, thành thử không ai lên tiếng hoan hô tài nghệ tinh diệu của Nhuệ Kim Kỳ.

Dương Tiêu lại cầm một lá cờ trắng lên vẫy vẫy về phía sau mấy cái. Năm trăm giáo chúng Nhuệ Kim Kỳ liền nhổ các vũ tiễn, thương, phủ lên, chạy đến trước lều của Minh Giáo, khom lưng chào Trương Vô Kỵ, rồi quay ra đi khỏi quảng trường.

Dương Tiêu lại ném một lá cờ xanh ra, cắm xuống bên cạnh lá cờ trắng. Lần này chung quanh quảng trường tiếng chân nặng nề, năm trăm giáo chúng Cự Mộc Kỳ đầu chít khăn xanh, mười người khiêng một cây gỗ lớn, nhanh nhẹn chạy lên. Mỗi khúc gỗ nặng phải đến trên một nghìn cân, trên có gắn móc sắt, để cho từng người cầm vào, bước chân đi thật đều. Đột nhiên tất cả quát lên một tiếng, năm mươi khúc gỗ cùng tung ra một lượt, có cây cao, có cây thấp, có cây bên trái, có cây bên phải, nhưng khúc nào ném ra thì cũng đụng vào một khúc khác từ phía bên kia ném qua, cả năm chục khúc gỗ không khúc nào rơi vào khoảng không cả.

Chỉ nghe tiếng bình bình bình bình ỳ âm không dứt, năm mươi khúc gỗ chia thành hai mươi nhăm đôi, đụng lẫn nhau. Mỗi khúc gỗ nặng đến trên một nghìn cân, đụng lẫn nhau rồi thế thật kinh người, ai đứng gần bên lá cờ xanh, dẫu có nhảy lên hụp xuống, né trái tránh phải cũng không thể nào thoát khỏi những khúc gỗ đó. Trận pháp này của Cự Mộc Kỳ là từ cách công thành biến ra, muốn phá thành phải dùng cự mộc lao vào cửa thành, dẫu cửa thành có kiên cố đến đâu cũng phải vỡ. Cái thân máu thịt của con người bị những cây gỗ đó đánh trúng lẽ nào chẳng nát bấy như tương?

Các giáo chúng Cự Mộc Kỳ đợi cho những khúc gỗ ấy rơi xuống đất rồi mới tiến lên cầm những móc sắt, quay mình chạy ra ngoài cách chừng mười trượng đứng chờ, chỉ đợi lá cờ xanh ném tới đâu là lại tung những khúc gỗ tới đó. Dương Tiêu vẫy lá cờ xanh ra lệnh cho Cự Mộc Kỳ lùi về, tay phải vung một cái, ném một lá cờ đỏ vào quảng trường.

Những giáo chúng chít khăn xanh vừa chạy ra, lập tức có năm trăm người chít khăn đỏ trong Liệt Hỏa Kỳ chạy vào. Những người đó cầm ống thụt, phun ra đầy dầu sánh đặc, đen ngòm trên mặt đất. Chương kỳ sử Liệt Hỏa Kỳ vung tay ném một viên lưu hoàng hỏa đạn, dầu lập tức bén lửa cháy bùng lên. Những vùng chung quanh tổng đàn của Minh Giáo ở đỉnh Quang Minh có rất nhiều dầu thô, từ trong khe đá ngày đêm rỉ ra, gặp lửa liền cháy. Những người trong Liệt Hỏa Kỳ lưng đều đeo thùng sắt trong chứa đầy dầu, nếu phun trúng ai cháy lên khó ai mà chống lại được.

Liệt Hỏa Kỳ lui ra khỏi khu đất rồi, lá cờ đen của Dương Tiêu ném tới, năm trăm giáo chúng đầu chít khăn đen của Hồng Thủy Kỳ chạy vào quảng trường. Đội Hồng Thủy Kỳ mang theo gồm có hai mươi bộ vòi rồng có cả ống xịt, thùng chứa nước còn mười người đi trước đẩy mười cái xe. Chưởng kỳ sứ Đường Dương ra lệnh một tiếng, những chiếc xe liền mở cửa, hai chục con chó sói đói vọt ra, nhe răng múa vuốt, gầm gừ giữa bãi đất dường như muốn xông lên cắn người. Quần hùng lạ lùng, không hiểu những con?ác lang? này có dính dấp gì đến hai chữ Hồng Thủy? Lại nghe Đường Dương quát lên:

- Phun nước!

Một trăm giáo chúng tay cầm vòi phun bằng sứ phun ra, một trăm luồng nước bắn vào những con chó sói. Mọi người nghĩ thấy một mùi khét lẹt, những con dã thú bị trúng nước lập tức ngã lăn ra, rú lên những tiếng thảm thiết, chỉ khoảnh khắc nứt da nát thịt nhũn ra thành một bãi bầy nhầy. Thì ra nước của Hồng Thủy Kỳ là loại thuốc làm cho râu thịt cực mạnh, gồm có lưu hoàng, tiêu thạch các loại chế thành.

Quần hùng thấy cảnh kinh tâm động phách đó ai nấy đều nổi gai ốc, nghĩ thầm: ?Độc thủy này nếu không bắn vào bầy chó sói mà lại bắn vào người mình thì sẽ ra sao đây??. Các giáo chúng của Hồng Thủy Kỳ nhắc hai chục chiếc vòi rồng lên giả vờ làm như nhắm vào bầy chó sói, hiển nhiên cho mọi người biết trong những chiếc vòi rồng này cũng chứa đầy nước độc, bắn ra không những mạnh hơn, lại cũng xa hơn. Dương Tiêu vẫy lá cờ đen thu binh lại, các giáo chúng Hồng Thủy Kỳ liền thu dọn ra khỏi quảng trường. Trong khi những chiếc vòi rồng xoay trở đi ra, vòi hướng về phương nào, hào kiệt phía ấy không khỏi mặt mày biến sắc.

Lại thấy Dương Tiêu ném ra một lá cờ nhỏ màu vàng, một đoàn giáo chúng đầu chít khăn vàng chạy vào. Mỗi người tay cầm xẻng sắt, đẩy theo một xe chứa đầy vôi bột trộn cát, nhân số so với Kim, Mộc, Thủy, Hỏa bốn kỳ kia ít hơn nhiều, chỉ độ một trăm người. Một trăm người đó vây lại thành một vòng tròn giơ xẻng lên đập mạnh xuống đất, đột nhiên nghe ùm một tiếng lớn, cát bụi bay mù mịt, trung tâm quảng trường sụp xuống, để lộ ra một cái hố to chừng ba bốn trượng. Tiếp theo bốn bè chiếc hố lục tục những giáo chúng đầu đội nón sắt, tay cầm xẻng nhảy ra. Bốn trăm người đó từ dưới đất chui lên khiến ai nấy đều kêu lên kinh hoàng.

Thì ra bốn trăm người đó đã từ xa đào một đường hầm tiến vào, đến trung tâm quảng trường thì đào thành một cái hố lớn, lấy gỗ chống lên, ẩn mình dưới đó. Khi chưởng kỳ sứ Hậu Thổ Kỳ Nhan Viên ra lệnh, bốn trăm người đó liền rút các cây chống, đất liền sụp xuống thành một cái hố ngay, các giáo chúng ẩn bên dưới lập tức chui lên. Bao nhiêu xác chó sói, dầu thô, đất cháy xém đều tụt cả vào trong hố. Một trăm giáo chúng lập tức giơ xẻng lên đánh như vào cái hố ba lần. Nếu như có ai rơi vào trong đó muốn nhảy ra chạy thoát, ắt sẽ bị một trăm cái mai đó đánh xuống. Tiếp theo từng xe vôi bột, cát đá đổ vào trong hố,

chỉ trong chốc lát đã san bằng mặt đất. Năm trăm chiếc xẻng lên lên xuống xuống trông thật đẹp mắt. Chẳng kỳ sử lại ra lệnh, năm trăm giáo chúng cùng quay sang Trương Vô Kỵ hành lễ, chỗ giữa quảng trường đổ vôi cát sất bây giờ phẳng lì như gương, so với lúc trước còn rắn chắc hơn nhiều. Mọi người ai nấy đều rõ: "Nếu như chúng ta đứng ở giữa sân mở lời làm nhục Minh Giáo, lúc này hẳn đã bị chôn sống rồi?"

Ngũ Hành Kỳ của Minh Giáo đại hiển thân uy thao diễn, người chung quanh đứng xem ai nấy đều kinh hoàng thất sắc, biết rằng mấy năm nay Minh Giáo tại các nơi Hoài Tứ Dự Ngạc nổi lên, công thành chiếm đất liên tiếp đánh bại quân Nguyên, nay đem binh pháp chiến trận dùng ở nơi quân hào tụ hội, nhân số đã đông, ước thúc chặt chẽ, tập luyện lớp lang đâu ra đấy, các môn phái giang hồ không thể nào bì được.

Dương Tiêu thu binh rồi, đưa trả lại chiếc giá gỗ cắm các lá cờ cho đồng tử đứng sau lưng, lạnh lùng nhìn Chu Chỉ Nhược, chẳng nói một lời nhưng câu hỏi đã mùi phần rõ ràng: "Chỉ với hơn trăm nam nữ đệ tử của phái Nga Mi, liệu có địch lại mấy nghìn giáo chúng của ta chẳng??"

Trên bãi đất dường như ai cũng đoán được tâm sự của người khác, nhất thời không một tiếng động. Một lúc sau, một nhà sư già đứng sau lưng Không Trí mới đứng dậy nói:

- Mới rồi Minh Giáo thao diễn trận pháp hành quân giao chiến trông thì đẹp mắt thật đấy, nhưng không biết có dùng được vào việc gì, thắng được địch hay không, chúng ta không phải tướng quân, nguyên soái từng học qua Tôn Ngô binh pháp, e rằng cũng khó mà nói...

Mọi người ai nấy đều biết ông ta nói mấy câu đó chẳng qua chỉ để bài bậy, cốt để làm giảm uy phong của Minh Giáo, một câu gạt đi công trình của Ngũ Hành Kỳ.

Chu Điền kêu lên:

- Muốn biết có dùng được việc gì hay không thì thật dễ quá, chỉ cần các hòa thượng phái Thiếu Lâm đứng ra thử một chuyến là thấy ngay.

Lão tăng kia cứ lờ đi tiếp tục nói:

- Chúng ta hôm nay là ngày hội của anh hùng thiên hạ, các môn phái đều chỉ mong có dịp thi thố tài năng võ học, vậy cứ theo lời mấy vị thí chủ trước đây đã nêu ra, mọi người tỉ thí xem ai tài nghệ cao thì người ấy thắng. Chúng ta cứ theo cách một chọi một, chứ còn lấy đông thắng ít thì võ lâm không có qui củ nào như thế cả.

Âu Dương Mục Chi nói:

- Ý đa vi thắng, quả đúng là trong võ lâm không có qui củ nào như thế, thế còn Tích Lịch Lôi Hòa Đạn, nước độc, lửa độc có được dùng chẳng?

Vị lão tăng kia hơi trầm ngâm rồi nói:

- Người hạ trường tử thí nếu có ám khí thì dùng được. Vị bằng hữu nào trên ám khí lại tẩm thêm độc được, độc thủy thì cũng không thể làm cách nào cảm đoán. Thế nhưng nếu ai đứng bên đánh lên làm hồng qui củ của đại hội, tất cả chúng ta sẽ cùng xông lên thanh toán ngay. Các vị ý kiến thế nào?

Trong đám đông có đến quá nửa hoan hô khen phải, đều bằng lòng cứ như thế mà theo. Đường Văn Lượng của phái Không Động nói:

- Tại hạ có thêm một lời, bất luận ai đã thắng liên tiếp hai trận đều được lui về nghỉ ngơi để có thể khôi phục nguyên khí nội lực. Nếu không trở thành xa luân chiến, đâu có tài thông thiên triệt địa, không ai có thể chỉ một hơi đánh thắng từ đầu chí cuối. Hơn nữa, trong các môn phái bang hội, nếu đã có hai người thua trận rồi thì không được cử thêm ai ra nữa. Nếu không trong chúng ta có đến mấy nghìn người, người nào cũng ra đấu một chuyến thì có đến ba tháng cũng không xong. Chùa Thiếu Lâm tuy lương thảo nhiều thật nhưng chắc cũng hết sạch, một trăm năm cũng chưa hồi phục.

Mọi người trong tiếng cười vang đều nhận thấy qui củ này thật là hữu lý. Quần hào Minh Giáo biết rằng Đường Văn Lượng cảm cái ơn Trương Vô Kỵ tiếp xương cho y ở trên Quang Minh Đỉnh, lại cứu mạng nơi chùa Vạn An, trong bụng mong chàng đắc thắng, độc quán quần hùng cho nên mới đưa ra cái qui củ này, nhằm để cho chàng tiết kiệm được khí lực. Bành Oánh Ngọc cười nói:

- Đường lão tam quả là biết đại thể, xem ra phái Không Động hôm nay đã quyết ý giúp chúng ta rồi đó. Bên chúng ta ngoài giáo chủ ra sẽ có vị nào xuất trận?

Các cao thủ Minh Giáo tuy ai cũng nhấp nhòm muốn ra tay tử thí, nhưng đều biết rằng việc ngày hôm nay cực kỳ trọng đại, ắt phải hết tâm hết sức, trước phải đánh thắng được quá nửa anh hùng để cho giáo chủ càng ít địch thủ càng tốt, có thể Trương Vô Kỵ mới giữ được nội lực để đi đến thành công. Còn nếu như chỉ thắng được vài người rồi bị người ta đánh bại, để lại gánh nặng cho mình giáo chủ đảm đương, uy danh mình có mất cũng là chuyện nhỏ, làm liên lụy tới bản giáo, Tạ Tôn, và giáo chủ ấy mới là chuyện lớn. Hơn nữa nếu như tự mình nhảy ra xin ứng chiến, có khác nào nói rằng ngoài giáo chủ ra thì mình võ công cao hơn cả, không khỏi thương tổn nghĩa khí anh em thành thử ai cũng lặng yên không người nào lên tiếng.

Chu Điền nói:

- Giáo chủ, Chu Điền tôi chẳng phải sợ chết, có điều võ công thật chẳng tới mức thượng thừa, có ra cũng chỉ thêm xấu mà thôi.

Trương Vô Kỵ nhìn từng người, nghĩ thầm: Dương tả sứ, Phạm hữu sứ, Vi Bức Vương, Bồ Đại sư phụ, Thiết Quan đạo trưởng ai ai cũng thân mang tuyệt

nghệ đều có thể ra được cả. Trong số này thì Phạm hữu sứ võ công hiểu biết rộng rãi hơn hết, dù đối thủ có gia số thế nào, y đều có cách để thủ thắng, vậy mình mời Phạm Dao ra là hơn cả?. Nghĩ thế chàng bèn nói:

- Thật ra các anh em ai ra thì cũng thế thôi, thế nhưng Dương tả sứ đã cùng tôi đánh phá Kim Cương Phục Ma Khuyển rồi, Vi Bức Vương và Bồ Đại đại sư bắt sống Hạ Trụ, đều đã trở tài cả. Lần này bản tọa xin mời Phạm hữu sứ ra tay.

Phạm Dao mừng lắm, khom mình nói:

- Tuân mệnh! Đa tạ giáo chủ đã coi trọng.

Quần hào Minh Giáo ai nấy biết rằng Phạm Dao võ công cao cường, không ai nói ra nói vào gì. Triệu Mẫn bồng nói:

- Phạm đại sư, tôi cầu ông một việc, liệu có bằng lòng không?

Phạm Dao nói:

- Quận chúa có sai bảo gì, ắt sẽ tuân theo.

Triệu Mẫn đáp:

- Chuyện rắc rối giữa ông với Không Trí đại sư của phái Thiếu Lâm chưa giải quyết xong, nếu như ông đấu với y trước, thắng bại ra sao cũng chưa ai đoán trước được, thế nhưng dù có thắng được ông ta thì cũng hết hơi hết sức rồi.

Phạm Dao gật đầu, biết rằng Không Trí thần tăng thành danh đã mấy chục năm, mặt mày nhăn nhó nhỏ nhỏ, tướng như chết yếu thực ra nội ngoại công đã đến mức thượng thừa. Triệu Mẫn nói tiếp:

- Chi bằng ông lên ước định với ông ta, nói rõ ngày sau sẽ lên Đại Đô tới chùa Vạn An hai người một chọi một, quyết định hơn thua.

Dương Tiêu và Phạm Dao cùng kêu lên:

- Diệt kè! Diệt kè!

Họ đều biết rằng nếu Không Trí đã đính ước với Phạm Dao rồi, hôm nay sẽ không thể nào động thủ được, kế đó của Triệu Mẫn khiến Minh Giáo có thể loại trừ được một cường địch.

Lúc này trong các lều chung quanh, các anh hùng các môn phái, bang hội đang chụm đầu bàn tính, cử người trong bản phái ra chiến đấu. Có mấy chỗ nghe tiếng người cãi vã, đủ rõ ý kiến không phải ai cũng giống ai.

Phạm Dao đi đến trước lều chủ của phái Thiếu Lâm, ôm quyền nói với Không Trí:

- Không Trí đại sư, ông có gan lên lại chùa Vạn An ở Đại Đô một lần nữa chăng?

Không Trí nghe nói đến chùa Vạn An, là nơi trong đời ông ta hết sức nhục nhã, những nếp nhăn trên mặt dúm lại, đôi mắt nhỏ bé chiếu ra lấp lánh, nói:

- Để làm gì?

Phạm Dao đáp:

- Tôi và ông hai người gây thù chuốc oán nơi chùa Vạn An, thì cũng sẽ ở chùa Vạn An kết thúc. Ông Không Trí đại sư đức cao vọng trọng, còn tại hạ chẳng qua chỉ có hư danh, hôm nay mình đấu với nhau, nếu như ông thắng được tôi, trên giang hồ sẽ bảo rằng thiêng ăn hiệp con rắn đất, đại sư vì ở đất nhà mà lợi thế. Nếu như tại hạ may mắn hơn được nửa chiêu một thức, bọn vô tri lại thêm mắm thêm muối, bảo là khổ đầu đà lên Thiếu Lâm đánh bại đệ nhất cao thủ của nhà chùa. Nếu đại sư không ngại tức cảnh sinh tình, năm nay rằm tháng tám, tết Trung Thu, tại hạ sẽ đến chùa Vạn An thỉnh giáo vài chiêu tuyệt học.

Không Trí đối với võ công của Phạm Dao vốn cũng có mấy phần e dè, hướng chỉ trong chùa đang có đại biến, thực chẳng bụng dạ nào cùng y động thủ, lại thêm bị khích như thế, lập tức gật đầu nói:

- Được, tháng tám Trung Thu năm nay, mình sẽ gặp nhau ở chùa Vạn An, không gặp thì không về.

Phạm Dao lại vòng tay thi lễ rồi lùi về. Y đi được bảy tám bước, bỗng nghe Không Trí từ tốn nói:

- Phạm thí chủ, hôm nay ngươi nhất định cứu cho bằng được Kim Mao Sư Vương nên không muốn động thủ với ta, có phải vậy chăng?

Phạm Dao giật mình, đứng lại nghĩ thầm: ?Thì ra lão hòa thượng này nhìn thấu tim đen ta?. Y quay đầu lại cười hô hô, nói:

- Tại hạ không chắc có thể thắng được đại sư.

Không Trí mỉm cười nói:

- Lão nạp cũng không chắc thắng được thí chủ.

Hai người nhìn nhau gật đầu, đột nhiên trong lòng nảy ra một mối cảm tình anh hùng trọng anh hùng, hảo hán nể hảo hán.